

Брати мої! Живете ви убого...

Осип Маковей

Брати мої! Живете ви убого
в батьківській хаті, бідній та низькій,
із матір'ю, що за життя гіркого
здоровля втратила і свій спокій.

Зжилися ви з бідною і не ждете
ніякої полекші від судьби;
щороку на малі загони йдете,
усе в обіймах смутку і журби.

А я пішов у світ ще за дитини,
мов вигнанець, з родинного гнізда,
убогий син убогої родини,
що мав кудись іти, не знать куда.

Опущений, безпомічний хлопчина,
у молодім віку чого я не зазнав!
Пройшла життя найкраща вже частина —
і ось нічого я не доконав.

Ані для вас, ні для мого народу,
ані для себе, сина бідака;
вже трийцять кілька літ пройшло від роду,
а у житті моїм все доля мужика.

І рад би я, мої брати, злетіти
наново до колишнього гнізда;
згадали б ми, як ми були ще діти,
як не лякало нас життя й біда.

І се життя, що ще мені осталося,
я обернув би на пожиток вам —
нехай би вам ще сонце усміхалось,
нехай би мати ще співала вам.

Прожив би з вами вік, як предки наші,
що в могилках затоптаних, сумних,

і в старості, немов листок зів'явши,
спочив би тихо й радо коло них.

23.1. 1901